

Timpul este de nedefinit, timpul astăzi este mai prețios decât orice. Cu toții ne plângem de lipsa timpului și de felul extrem de fluid, rapid și de neoprit în care curge el.

Despre timp există numeroase ipoteze conform cărora el ar trece astăzi mult mai repede decât în trecut, teorii potrivit cărora s-ar fi intensificat câmpul vibrațional al Pământului, ducând, după unii cercetători, chiar la creșterea vitezei de rotație a planetei în termeni practici și chiar și sub aspectul cifrelor reale. Nu putem nici infirma și nici confirma aceste ipoteze, însă ceea ce putem face este să reflectăm asupra realităților din viața cotidiană și asupra felului în care zilele, anotimpurile, anii și evenimentele parcă fug pe sub ochii noștri. Nu putem estima dacă acest fapt este determinat de tumultul vieții contemporane, de creșterea gradului de stres prezent în viețile tuturor și de multiplicarea evenimentelor care se succed deseori în chip amețitor și surprinzător ori dacă este produsul unor cauze de natură geofizică, geomagnetică și cosmică, factori care tind să împingă lumea în care trăim spre un alt orizont spațio-temporal, orizont care corespunde din plin atât unor avangardiste studii de fizică cuantică, domeniu științific care recunoaște și dovedește flexibilitatea barierelor aparent fixe ale lumii fizice vizibile, acceptând interacțiunea dintre ceea ce este văzut și ceea ce nu este văzut, cât și unor teorii provenite din spațiul filosofic ori chiar teologic care susțin teza comprimării timpului, teorii care parcă se lipesc surprinzător de complementar pe mecanismul logic al fizicii cuantice și pe aserțiunile științifice lansate în contextul teoriei relativității a lui Einstein. Răspunsul sigur nu-l putem da acum, însă în mod cert există ceva care ne scapă, mintea umană nefiind încă suficient de capabilă pentru a înțelege măcar în parte subtilitățile acestui plan perfect la milimetru pe care l-a desenat Creatorul și care nu cunoaște limite de spațiu, timp, cunoaștere ori mecanism de existență și pe care îl putem denumi „macrocosmos” ori dacă acceptăm ideea absolut viabilă în cercetarea fizicii recente a plurității de universuri și a timpului iluzoriu, timp care este o pură percepție, îl putem denumi „metacosmos”.

Cu toții vedem cum suntem permanent puși sub presiunea timpului tot mai comprimat și a termenelor care derivă din el. Vedem cum azi e luni, iar mâine este vineri, vedem cum acum este iarnă, iar îndată vine vara, vedem cum ne pregătim de vară și ne trezim deja cuprinși de

Începutul toamnei. Înseși vârstele omului sunt aproape o iluzie, totul este relativ, iar viteza de parcurgere a vârstelor vieții omenești este una demnă de un avion supersonic. Copiii de ieri sunt adulții de azi, tineri de acum câțiva ani sunt pensionarii de mâine, iar bătrânii de astăzi nu sunt altceva decât generația rebelă a tinerilor de altădată. Azi intri la liceu și îndată te trezești că termini facultatea, iar la fel zboară tinerețea care parcă deseori se încăpățânează să fugă mai repede, asemeni omului prea sigur de sine, care se visează a rămâne mereu ancorat într-un fel de „vârstă de aur”, pururea aici și mâine.

„Vreme trece, vreme vine...”

Daniel Gheorghe
Deputat PNL